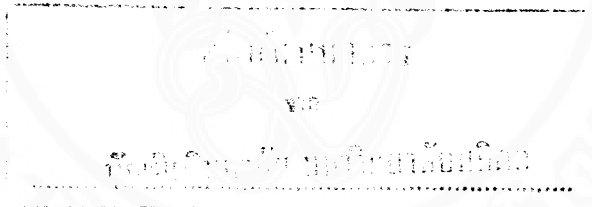

**EFFECTS OF SELF AND PEER EDITING METHODS FOR THE
CORRECTION OF GRAMMATICAL ERRORS IN ESSAY
WRITING OF HUACHIEW CHALERMPRAKIET
UNIVERSITY ENGLISH MAJOR STUDENTS**

KORAWAN PROMNATH

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF ARTS (APPLIED LINGUISTICS)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2000

ISBN 974-665-091 -2

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

Copyright by Mahidol University

94
K848
3001
512

2 401 05013
1 120 0 0000

4037012 SCAL/M : MAJOR: APPLIED LINGUISTICS; M.A. (APPLIED LINGUISTICS)

KEY WORDS : GRAMMATICAL ERRORS/ SELF-EDITING/ PEER-EDITING

KORAWAN PROMNATH: EFFECTS OF SELF AND PEER EDITING METHODS FOR THE CORRECTION OF GRAMMATICAL ERRORS IN ESSAY WRITING OF HUACHIEW CHALERMPRAKIET UNIVERSITY ENGLISH MAJOR STUDENTS. THESIS ADVISOR: SONTHIDA KEYURAVONG, M.A., MICHAEL TREPIAK, M.A., 83 P. ISBN 974-665-091-2

The purpose of this study was to assess the effects of self and peer editing methods for the correction of grammatical errors in essay writing of third year HCU English major students. It also aimed to rank the seven main grammatical errors adapted from Byrd and Benson (1994) from least to most difficult according to the improvement of the students' grammatical knowledge during the test period.

The subjects were forty HCU English major students, purposely selected from 3 twenty-student classes. Two co-ed classes were selected and divided into two experimental groups: self-editing and peer-editing groups. The experimental self-editing group was assigned to revise and edit their own task, and the experimental peer-editing group was assigned to revise and edit their partner's paper. The length of the experiment was a fifteen week period during the normal writing course. The instruments were 10 lesson plans for each group, a pre-test and a post-test of writing ability, and a grammatical checklist concerning the seven main grammatical errors. After the subjects had taken the tests, the writing ability were checked by using marking criteria which adapted from Jacobs *et al* (1981). The data obtained, then, were analyzed by arithmetic mean, standard deviation, t-test.

The results of the study can be summarized as follows 1) Pre- and post-test performance of students in the peer-editing group was significantly better than those in the self-editing group at a confidence level of 0.001 ($p < 0.05$). 2) The peer-editing group obtained statistically significant improvement in test scores from their original to their revised written work (level of confidence=0.001. 3) The seven main grammatical errors in writing varied from most improved to least improved according to these two trends:

The peer-groups varied in improvement on sentence fragments, subject-verb agreement, transitional markers, word order, run-on sentences, verb tenses and noun-pronoun agreement. The self-editing groups improved on only verb tenses, and subject-verb agreement.

This study implies the grammatical correctness of writing of the students could be enhanced through the practice of peer-editing methods.

4037020 SCAL/M: สาขาวิชา: ภาษาศาสตร์ประยุกต์; ศศ.ม.(ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

กรวรรณ พรมณาด: ผลการใช้วิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ด้วยตนเองและเพื่อนร่วมชั้น ในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (EFFECTS OF SELF AND PEER EDITING METHODS FOR THE CORRECTION OF GRAMMATICAL ERRORS IN ESSAY WRITING OF HUACHIEW CHALERM PRAKIET UNIVERSITY ENGLISH MAJOR STUDENTS). คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: สนธิดา เกตุรวงศ์, M.A., MICHAEL TREPIAK, M.A. 83 หน้า. ISBN 974-665-091-2

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการตรวจแก้งานเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 2 วิธีคือ วิธีการตรวจแก้ในงานเขียนด้วยตนเองและอีกวิธีหนึ่งคือให้เพื่อนตรวจแก้งานเขียนให้ เพื่อศึกษาว่าวิธีใดที่มีประสิทธิภาพในการช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาได้ดีกว่ากัน รวมทั้งศึกษาว่าในจำนวนไวยากรณ์สำคัญ 7 ชนิดที่จำเป็นต่อการเขียนของ Byrd และ Benson มีไวยากรณ์ชนิดใดที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มสามารถพัฒนาได้จากวิธีการตรวจทั้ง 2 รูปแบบนี้

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งเรียนวิชาการเขียนระดับกลาง (Intermediate Writing) จำนวน 40 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มๆ ละ 20 คน โดยทั้ง 2 กลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ผู้เรียนทบทวนและตรวจแก้งานเขียนด้วยตนเอง ส่วนกลุ่มหนึ่งผู้เรียนทบทวนและตรวจแก้งานเขียนของเพื่อน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มๆ ละ 10 บท 2) แบบทดสอบความสามารถในการเขียน และแบบทดสอบความสามารถในการแก้ไวยากรณ์หลักทั้งเจ็ดชนิด รวมทั้งเกณฑ์การตรวจงานเขียนซึ่งตัดแปลงจากเกณฑ์ของจาคอบส์และคณะ ข้อมูลที่ได้ทั้งหมดถูกนำมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อัตราส่วนวิกฤต (t-test) และหาเปอร์เซ็นต์ของความยากง่ายของไวยากรณ์ทั้งเจ็ดชนิด

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) นักศึกษาที่เพื่อนแก้งานเขียนให้มีความสามารถในการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้ดีกว่านักศึกษาที่แก้งานเขียนด้วยตนเอง โดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.001 2) คะแนนทางไวยากรณ์ของกลุ่มที่เพื่อนแก้งานเขียนให้สูงกว่ากลุ่มที่แก้งานเขียนด้วยตนเอง และ 3) กลุ่มที่เพื่อนแก้งานเขียนให้ สามารถพัฒนาไวยากรณ์ในการเขียนทั้งเจ็ดชนิด โดยเรียงจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดดังนี้: sentence fragments, subject-verb agreement, transitional markers, word orders, run-on sentences, และ verb tenses ส่วนไวยากรณ์ noun-pronoun agreement พัฒนาน้อยที่สุด ส่วนกลุ่มที่แก้งานเขียนด้วยตนเองสามารถพัฒนาไวยากรณ์ได้เพียง 2 ชนิดคือ verb tenses และ subject-verb agreement